

— А азъ ща да ти кажа, Хаджи, че ти лажешъ, като брадатъ циганинъ ! извикалъ дѣдо Либенъ сърдито. — Кажи си истината, Хаджи, кажи си истината... тури си ржката на сърцето, и кажи ми лажешъ ли или не ? Кажи ми, Хаджи, че си ма излггалъ ! Когато дохождаха московците, продължалъ дѣдо Либенъ, то азъ нихъ и московско вино, и влашко вино, и сърбско вино, и мога, като попъ, да ти кажа, че московските и влашките вина не сж ни за божеците; а ракията имъ мерише на сливи.

— Азъ никакъ, байо Либене, не мога да са сжгласа съ тебе, и повтарямъ ти още веднашъ, че влашкото вино е като кржвъ : гжсто, като катранъ, а приятно, така приятно — единъ богъ знае колко е то приятно !

— Ти, Хаджи, си бжрицолевинъ, каквото ти дойде на умътъ ! Знаешъ ли ти, че азъ не сжмъ отъ ония хора, които не знаатъ що е хубаво и що е лошаво ? Моя